

Arrest

nr. 84 458 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift van 27 december 2011 en het geregulariseerd verzoekschrift van 4 januari 2012, die X, X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van “2 december 2011” tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat Y. MONDELAERS, die tevens verschijnt voor de tweede en derde verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 Er dient vooreerst op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 20 februari 2012 als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld: *“De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op diegenen wiens visumaanvragen wordt geweigerd, met name W.Y.(...) en het minderjarig kind N.K.(...). Bijgevolg heeft de heer N.B.(...) niet de vereiste hoedanigheid om huidig voorliggend verzoekschrift aanhangig te maken voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarenboven werd het beroep enkel in eigen naam ingediend. De verzoekende partij geeft niet aan dat zij als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind te handelen”*. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 maart 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 11 april 2012 voert de eerste verzoekende partij aan dat er middels een aangepast verzoekschrift drie betrokken partijen zijn en niet enkel zichzelf als echtgenoot. De eerste verzoekende partij meent tevens een persoonlijk belang te hebben in deze en stelt dat het begrip ‘belang’ te restrictief wordt toegepast. Tenslotte werpt zij een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) op.

In de mate waarin de verzoekende partij zich zowel in haar verzoek tot horen van 6 maart 2012, als ter terechtzitting van 11 april 2012, beroept op artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierbij zowel in haar verzoek tot horen als ter terechtzitting een nieuw middel ontwikkelt.

Er dient op gewezen te worden dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat het door de verzoekende partij voor het eerst in haar verzoek tot horen ontwikkelde middel betreffende de schending van artikel 8 van het EVRM weliswaar de openbare orde raakt, maar dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het in het verzoek tot horen van 6 maart 2012 en ter

terechtzitting van 11 april 2012 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

1.2 Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of de verzoekende partij over de rechtens vereiste hoedanigheid beschikt bij het indienen van haar beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet, die stelt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

1.3 Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de beslissingen die de verzoekende partij bij huidig beroep aanvecht de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 november 2011 tot weigering van afgifte van een visum betreffen. Deze vaststelling wordt gesteund door de stukken van het administratief dossier. De datum die de verzoekende partij vooropstelt, met name 2 december 2011, betreft echter de datum van kennisgeving van de bestreden beslissingen door het consulaat-generaal van België te Shanghai aan de echtgenote en het minderjarig kind van de verzoekende partij. Het document *“Ontvangstbewijs”* waarvan de bestreden beslissingen zoals deze voorliggen bij de Raad vergezeld gaan, duiden hier tevens op.

1.4 Vervolgens dient erop gewezen dat het voorwerp van de voorliggende vordering *in casu* aldus de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 november 2011 waarbij de door mevrouw Y.W. en haar minderjarig kind K.N. ingediende aanvragen tot afgifte van een visum voor lang verblijf in functie van gezinshereniging (visum type D) worden geweigerd. Betreffende beslissingen hebben met andere woorden enkel betrekking op diegenen wiens aanvraag *in casu* wordt geweigerd, met name mevrouw Y.W. en haar minderjarig kind K.N. en heeft geen uitstaans met de eerste verzoekende partij die voorliggende vordering heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de voorgehouden echtgenoot van een vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148 268). Het begrip ‘hoedanigheid’ of ‘procesbevoegdheid’ is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137).

1.5 De Raad stelt vast dat de eerste verzoekende partij op 27 december 2011 middels aangetekende zending een verzoekschrift tot nietigverklaring van de voorliggende bestreden beslissingen tot de Raad heeft gericht. Uit dit verzoekschrift blijkt dat slechts de heer B.N. als verzoekende partij werd aangeduid en dit bij de volgende bewoordingen:

“Voor: De Heer B.N., PHD-student aan de KU-Leuven, geboren op (...) te (...) China, van Chinese nationaliteit, met woonplaats te (...) Leuven, (...), echtgenoot van Y.W. en vader van K.N.; (...); Verzoeker;”

Op 30 december 2011 wordt de verzoekende partij evenwel in kennis gesteld van de omstandigheid dat haar verzoekschrift regularisatie behoeft daar vier afschriften van het verzoekschrift ontbreken en het verzoekschrift geen woonplaatskeuze in België bevat. De verzoekende partij dient met toepassing van artikel 39/69, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, binnen een termijn van acht dagen na ontvangst van deze brief, het beroep in overeenstemming te brengen met de voorwaarden opgesomd in de artikelen 39/69, § 1, derde lid en 39/78 van de vreemdelingenwet. Dit schrijven wordt op voormelde datum aangetekend verstuurd.

De stukken van het administratief dossier leren dat de verzoekende partij op 4 januari 2012 door middel van aangetekende zending haar geregulariseerd verzoekschrift overmaakt aan de Raad. In een begeleidend schrijven bij dit geregulariseerd verzoekschrift geeft de raadsman van de verzoekende partij het volgende aan:

"(...)

Bijgevoegd vindt u een aangepast verzoekschrift (in 7 exemplaren) overeenkomstig artikel 39/69, § 1 derde lid en 39/78 van de Vreemdelingenwet.

Alle partijen kiezen woonplaats bij hun raadsman.

Verder wens ik op te merken dat dhr. B.N. kostenloze rechtsbijstand geniet (...). Dhr. B.N. is, zo nodig, gerust bereid om rolrecht te betalen voor zijn kind (een baby) en zijn vrouw die in China verblijven."

Er dient opgemerkt dat de verzoekende partij, naast het in overeenstemming brengen van haar beroep met de voorwaarden opgesomd in de artikelen 39/69, § 1, derde lid en 39/78 van de vreemdelingenwet, tevens de volgende wijzigingen heeft aangebracht in haar geregulariseerd verzoekschrift:

"Voor: De Heer B.N., PHD-student aan de KU-Leuven, geboren op (...) te (...) China, van Chinese nationaliteit, met woonplaats te (...) Leuven, (...), echtgenoot van Y.W. en vader van K.N. die allen woonplaatskeuze doen bij hun raadsman;

Verzoekers;"

1.6 Het past ter zake de volgende bepalingen te benadrukken:

Artikel 39/69, § 1, derde tot zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Op de rol worden niet geplaatst :

1°(...);

2° beroepen waarbij geen zes afschriften ervan gevoegd zijn;

3°de beroepen waarvoor het geheven rolrecht niet is gekweten;

4°(...);

5° verzoekschriften die geen keuze van woonplaats in België bevatten;

6°(...)

In geval van toepassing van het derde lid, 1°, 2°, 4°, 5°, 6° richt de hoofdgriffier aan de verzoekende partij een brief waarbij wordt meegedeeld waarom het verzoekschrift niet is ingeschreven op de rol en waarbij die partij wordt verzocht binnen acht dagen haar verzoekschrift te regulariseren.

De verzoekende partij die haar verzoekschrift regulariseert binnen acht dagen na de ontvangst van het in het vierde lid bedoelde verzoek, wordt geacht het te hebben ingediend op de datum van de eerste verzending ervan.

Een verzoekschrift dat niet, onvolledig of laattijdig is geregulariseerd, wordt geacht niet te zijn ingediend."

Artikel 39/78 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Het beroep wordt ingediend op de wijze bepaald in artikel 39/69 met dien verstande dat het bepaalde in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° wat het aanvoeren van nieuwe gegevens betreft en 6° geen toepassing vindt.

Onverminderd het bepaalde in artikel 39/69, § 1, derde lid, worden niet op de rol geplaatst, vorderingen waarvoor een recht is vereist dat niet is betaald."

De Raad onderstreept dat het de verzoekende partij in het kader van het regularisatie-proces van haar verzoekschrift slechts is toegestaan haar beroep in overeenstemming te brengen met de voorwaarden opgesomd in de artikelen 39/69, § 1, derde lid en 39/78 van de vreemdelingenwet zoals aangegeven werd in bovenvermeld aangetekend schrijven van de griffie van deze Raad betreffende het ter kennis brengen van de redenen waarom het beroep niet op de rol kan worden geplaatst. De verzoekende partij kan het regularisatie-proces van haar verzoekschrift aldus niet aangrijpen teneinde andere, niet door de griffie van de Raad ter kennis gebrachte tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten, zoals *in casu*, het voorbarig verruimen van het beroep middels het toevoegen van verzoekende partijen, al dan niet onder het mom tegemoet te komen aan het *in casu* ter kennis gebrachte gebrek aan een woonplaatskeuze in België. Het beroep wordt derhalve geacht enkel ingesteld te zijn door eerste verzoekende partij, zijnde de heer N.B.(...).

1.7 Ten overvloede merkt de Raad op dat in de mate waarin middels de hierboven aangehaalde bewoordingen van het geregulariseerd verzoekschrift, meer bepaald aan de hand van het woord “Verzoekers”, kan worden begrepen dat werd bedoeld op drie verzoekende partijen, de voorliggende bestreden beslissingen werden betekend op 2 december 2012, zodat het op 4 januari 2012 aangetekend verstuurd (geregulariseerde) verzoekschrift buiten de beroepstermijn van dertig dagen zoals bepaald in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet werd ingediend en bijgevolg hoe dan ook laattijdig is.

1.8 Uit het geheel van het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat de eerste verzoekende partij *in casu* niet de hoedanigheid heeft om met betrekking tot de bestreden beslissingen een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissingen niet tegen haar gericht zijn en dat aangezien het beroep louter wordt ingesteld door de eerste verzoekende partij, het derhalve onontvankelijk is.

De stelling van de eerste verzoekende partij ter terechtzitting van 11 april 2012 dat zij tevens een persoonlijk belang heeft in deze en de kritiek dat het begrip ‘belang’ te restrictief wordt toegepast, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat de eerste verzoekende partij niet over de vereiste hoedanigheid beschikt om met betrekking tot de bestreden beslissingen een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissingen niet tegen haar gericht zijn. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de blote stelling van de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 april 2012 artikel 8 van het EVRM geschonden te achten - in de mate waarin zij deze schending kadert in de vraag naar haar belang bij huidig beroep - evenmin afbreuk doet aan voorgaande vaststelling. Het argument van de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 april 2012 ter verantwoording van de omstandigheid dat de heer B.N. de huidige verzoekende partij vormt, met name wat hij dient aan te vangen met zijn mandaat *at litem* daar de echtgenote en het kind van de verzoekende partij zich in China bevinden en hiermee toch een zekere moeilijkheidsgraad gepaard gaat, kan tenslotte bezwaarlijk als ernstig beschouwd worden.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPs,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs